

POSELSTVÍ PAPEŽE BENEDIKTA XVI. KE 49. SVĚTOVÉMU DNI MODLITEB ZA DUCHOVNÍ POVOLÁNÍ

«Povolání, dar Boží lásky»

Draží bratři a sestry,

49. Světový den modliteb za povolání, který budeme slavit 29. dubna 2012, o čtvrté velikonoční neděli, nás vyzývá, abychom se zamysleli nad tématem *Povolání, dar Boží lásky*.

Zdrojem každého dokonalého daru je Bůh-Láska – *Deus caritas est*: „Kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh zůstává v něm“ (1 Jan 4, 16). Písmo svaté líčí příběh tohoto původního spojení mezi Bohem a lidstvem, jemuž předchází samotné stvoření. Když píše svatý Pavel křesťanům v městě Efezu, pronáší hymnus díky a chvály Otci, který s nekonečnou dobrotou připravuje v průběhu staletí uskutečnění svého všeobecného plánu spásy – plánu lásky. V Synu Ježíši – prohlašuje apoštol – „si nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom byli před ním svatí a neposkvrnění v lásce“ (Ef 1, 4). Jsme od Boha milováni ještě „dříve“, než jsme začali existovat! Pohnut výlučně svou bezpodmínečnou láskou nás „stvořil z ničeho“ (srov. 2 Mak 7, 28), aby nás přivedl k plnému společenství se sebou samým.

Dojat velkým údivem nad dílem Boží prozřetelnosti, žalmista zvolá: „Když se zahledím na tvá nebesa, dílo tvých prstů, na měsíc, na hvězdy, které jsi stvořil: Co je člověk, že na něho myslíš, syn člověka, že se ho ujímáš?“ (Žalm 8, 4–5) Hluboká pravda naší existence je tedy obsažena v tomto překvapivém tajemství: každé stvoření, a především každá lidská osoba, je plodem Boží myšlenky a skutku jeho lásky, lásky nezměrné, věrné a věčné (srov. Jer 31, 3). Právě objev této skutečnosti je tím, co skutečně mění náš život v jeho podstatě.

V jedné proslulé pasáži svého díla *Vyznání* vyjadřuje sv. Augustin s velkou intenzitou svůj objev Boha – nekonečné krásy a nekonečné lásky. Boha, který mu byl stále blízko, ale kterému konečně otevřel svou mysl a své srdce, aby se jím nechal přetvořit: „Pozdě jsem si tě zamiloval, krásno tak stará a přece tak nová, pozdě jsem si tě zamiloval. Ano, ty jsi byl uvnitř a já venku a tam jsem tě hledal a já šeredný vrhl jsem se na všechny tvé krásné tvory, jež jsi stvořil. Ty jsi byl se mnou, ale já jsem nebyl s tebou. Vzdalovalo mne od tebe vše to, co by vůbec nebylo, kdyby nebylo v tobě. Ty jsi volal, křičel, a přehlušil jsi mou hluchotu. Ty ses skvěl, zářil, a zahnal jsi mou slepotu. Tvá vůně mne zaujala, vdechl jsem ji a dychtil jsem po tobě. Okusil jsem tě a lačním a žízním po tobě. Dotkl ses mne a vzplanul jsem touhou po tvém míru.“ (X, 27. 38) Tímto obrazem se světec z Hippo snaží popsat nevyjádřitelné setkání s Bohem, s jeho láskou, která přetváří celou existenci.

Jedná se o lásku bez výhrad, která nás předchází, která nás podpírá, volá nás na cestě našeho života a má své kořeny v absolutním darování Boha. Když můj předchůdce blahoslavený Jan Pavel II. hovořil především o služebném kněžství, řekl: „Každé jednání kněze směřuje k tomu, aby církev miloval a sloužil jí, a současně je zaměřeno na to, aby stále víc dozrával v lásce a ve službě Ježíši Kristu, Hlavě, Pastýři a Snoubenci církve, v té lásce, která je vždy odpovědí na předcházející svobodnou a nezaslouženou Boží lásku projevenou v Kristu.“ (Apoštolská adhortace *Pastores dabo vobis*, 25). Každé specifické povolání se totiž rodí z Boží iniciativy a je *darem Boží lásky*! Je to on, kdo dělá „první

krok“, a to ne proto, že by v nás našel nějaké mimořádné dobro, ale pro přítomnost jeho vlastní lásky, „která je nám vylita do srdce skrze Ducha Svatého“ (Řím 5, 5).

V každé době najdeme u pramene Božího povolání také iniciativu nekonečné Boží lásky, která se plně zjevuje v Ježíši Kristu. Tak jako jsem napsal ve své první encyklice *Deus caritas est*, „ve skutečnosti existuje mnohotvárná viditelnost Boha. V dějinách lásky, které vypravuje Bible, nám on sám vychází v ústřety, snaží se nás získat, a to až do Poslední večeře, až k Srdci probodenému na kříži, až ke zjevení Vzkříšeného, k velkým dílům, skrze něž on sám prostřednictvím jednání apoštolů vedl zrozenou putující církev. Také v následujících dějinách církve nebyl Pán nepřítomen. Vychází nám stále znovu v ústřety skrze lidi, v nichž je patrný; skrze své Slovo, ve svátostech, především pak v eucharistii“ (č. 17). Láska Boží zůstává navždy, je věrná sama sobě, „slovu danému tisícům pokolení“ (Žalm 105, 8). Je proto zapotřebí stále znovu zvěstovat, obzvláště novým generacím, krásu této Boží lásky, která vyzývá, předchází a provází; ona je tou tajemnou hybnou pákou, ona je tou motivací, která nepomíjí, a to i ve velmi obtížných podmínkách.

Draží bratři a sestry, právě této lásce máme otevřít své životy, dokonalé lásce Otce (srov. Mt 5, 48), ke které nás volá Ježíš Kristus každý den! Vysoká míra křesťanského života spočívá v tomto: milovat „jako Bůh“. Jedná se o lásku, která se projevuje v úplném, věrném a plodném darování sebe sama. Představenou kláštera v Segovii, která se ve své době potýkala s bolestí kvůli dramatické situaci vyloučení, sv. Jan od Kříže vyzýval, aby jednala podle Božího vzoru: „Nemysli na nic jiného než na to, že všechno je v Božím plánu; a kde není láska, zasévej lásku, a lásku sklidiš“ (Dopisy, 26).

V této úrodné půdě, v otevřenosti vůči Boží lásce se jako plod této lásky rodí a rostou všechna povolání. A čerpáme-li z těchto pramenů: z modlitby, z vytrvalého přijímání Božího Slova a svátostí a mimořádným způsobem z eucharistie, je pro nás možné žít lásku k bližnímu, ve které se učíme odhalovat tvář Krista, našeho Pána (srov. Mt 25, 31-46). Pro vyjádření tohoto nerozlučitelného pouta, jež spojuje tyto „dvě lásky“ – lásku k Bohu a lásku k bližnímu – vyvěrající z téhož Božího zdroje a k němu nasměrované, používá papež sv. Řehoř Veliký příklad rostliny: „Do půdy našeho srdce (Bůh) nejdříve zasadil kořen lásky k němu a z něho se pak jako koruna rozvinula láska k bratřím“ (*Moralium Libri, sive expositio in Librum B. Job, Lib. VII, cap. 24, 28; PL 75, 780 D*).

Tato dvě vyjádření jediné lásky Boží musejí nezbytně prožívat s mimořádnou intenzitou a čistotou srdce zvláště ti, kdo se již rozhodli nastoupit na cestu rozlišování povolání ke služebnému kněžství či k zasvěcenému životu; představují určující prvek. Právě láska k Bohu, jejímiž viditelnými, i když vždy nedokonalými obrazy se kněží a zasvěcení stávají, je motivací odpovědi na volání zvláštního zasvěcení se Pánu skrze kněžské svěcení či sliby evangelních rad. Síla odpovědi sv. Petra Božskému Mistrovi: „Ano, Pane, ty víš, že tě miluji“ (Jan 21, 15), je tajemstvím bytí darovaného a žitého v plnosti, a proto naplňuje hlubokou radostí.

Jiné konkrétní vyjádření lásky, tedy lásky k bližnímu, a to především k těm nejpotřebnějším a trpícím, je rozhodujícím podnětem, který činí kněze nebo zasvěcenou osobu podněcovatelem společenství mezi lidmi a rozsévatelem naděje. Vztah zasvěcených, především kněží, ke společenství křesťanů je klíčový a stává se také základní součástí jejich afektivního obzoru. Právě proto sv. farář arský rád opakoval: „Kněz není knězem pro sebe; je jím pro vás“ (*Le curé d'Ars. Sa pensée – Son coeur, Foi Vivante, 1966, str. 100*).

Drazí bratři v biskupské službě, drazí kněží, jáhni, zasvěcení a zasvěcené, katecheti, pastorační spolupracovníci a vy všichni, kteří jste angažováni na poli výchovy nových generací, povzbuzuji vás s živou starostlivostí, abyste projevovali bdělou pozornost vůči všem z vašich farních společenství, sdružení a hnutí, kteří dávají najevo určitá znamení povolání ke kněžství nebo ke zvláštnímu zasvěcení. Je důležité vytvářet v církvi vhodné podmínky, aby mohla rozkvést mnohá „ano“ jako velkorysé odpovědi na volání Boží lásky.

Nabídka orientačních bodů pro plodnou cestu bude úkolem pastoračního povolání. Základním prvkem je láska k Božímu Slovu, péče o stále rostoucí důvěrné přátelství s Písmem svatým a s pozornou a vytrvalou osobní i společnou modlitbou, aby všichni byli schopni zaslechnout Boží volání mezi tolika jinými hlasy, které naplňují každodenní život. Ale je to především eucharistie, která je „životním středem“ každé cesty povolání: právě zde se nás dotýká Boží láska v Kristově oběti, v dokonalém vyjádření lásky. Právě zde se stále znovu učíme žít Boží lásku „vysokou měrou“. Slovo, modlitba a eucharistie jsou vzácným pokladem pro pochopení krásy života naplno vydaného pro Boží království.

Přeji si, aby se místní církve ve svých různých složkách staly „místem“ pro pozorné rozlišování a důkladným kritériem pro povolání, aby nabízely mladým moudré a pevné duchovní doprovázení. Tímto způsobem se křesťanské společenství stane oním vlastním zjevením Boží lásky, které v sobě střeží každé povolání. Tato dynamika, jež odpovídá naléhavosti Ježíšova nového přikázání, může nalézt výmluvné a jedinečné uskutečnění v křesťanských rodinách, jejichž láska je vyjádřením lásky Krista, který dal sám sebe za svou církev (srov. Ef 5, 32). V rodinách, „společenstvích života a lásky“ (*Gaudium et spes*, 48), mohou nové generace učinit zkušenost této darující se lásky. Rodiny mají být nejen privilegovaným místem lidské a křesťanské formace, ale mají také představovat „první a nejlepší seminář, kde klíčí povolání k životu, zasvěcenému Božímu království“ (Jan Pavel II., apoštolská adhortace *Familiaris consortio*, 53), mají odkrývat v samotném nitru rodiny krásu a důležitost kněžství a zasvěceného života. Pastýři a všichni věřící laici ať dokážou stále lépe spolupracovat na tom, aby se v církvi rozmnožovaly tyto „domy a školy společenství“ podle vzoru Svaté rodiny z Nazareta, která na zemi harmonicky zrcadlila život Nejsvětější Trojice.

S tímto přáním ze srdce uděluji apoštolské požehnání vám, ctění bratři v biskupské službě, kněžím, jáhnům, řeholníkům a řeholnicím a všem věřícím laikům, především mladým lidem, kteří s učenlivým srdcem přicházejí a slyší Boží hlas, připraveni přijmout ho s velkodušnou a věrnou oddaností.

Vatikán 18. října 2011

Benedictus PP. XVI